

ÔNG LÁI ĐÒ

Tôi đã gặp một chiều trên bến nước
Ông lái đò ngồi đợi khách sang sông
Gió đưa nhẹ đôi hàng lau lá lướt
Ông lái buồn đưa mắt mỗi mòn trông

Một dĩ vãng tự nghìn xưa chiều đợi
Mỗi chiều về sông lại giữa hồn ông
Ông chỉ muốn cuộc đời xưa đen tối
Xóa nhòa đi trong cùng tận đáy lòng

Mới ngày nào trên bến sông vắng lạnh
Đời buồn tênh như lỗ một cung đàn
Thuyền đò ông mang nặng sầu cô quạnh
Lặng lẽ đưa bao khách lạ sang sông

Khách qua đò ngày xưa hò hững quá
Trả công ông để lại một vài xu
Họ với ông hai cảnh đời xa lạ
Sang sông rồi không một tiếng phân ưu

Và cứ thế giòng đời trôi lặng lẽ
Bến ngày xưa tưởng ngủ muôn đời
Ông lái đò trong tuổi già bóng xế
Còn mong gì thấy được ánh hồng tươi

Nhưng một hôm ánh hồng lên rực rỡ
Non sông rền một điệu nhạc oai hùng
Giòng sông xưa chuyển mình lên hăm hở
Muôn hoa tươi căng thẳng nhựa sống hùng

Ông lái đò giờ đây già yếu lắm
Cũng thấy lòng sông lại tuổi đôi mươi
Hồn rung mạnh trước cảnh đời tươi thắm
Nổi niềm vui không thốt được nên lời

Từ hôm đó bến đò ông sống dậy
Bao nhiêu chiều đã đón khách sang sông
Những người khách không giống ngày xưa ấy
Họ về đây hồn nặng trĩu bên lòng

Họ về đây bụi vương mình trên nếp áo
Đường xa xăm tóc lộng gió toi bời
Họ đi rồi ông thấy buồn áo não
Vì họ qua bến ấy một lần thôi

Và từ đó bên hàng lau lá lướt
Khách ngày xưa không trở lại sang sông
Nên mỗi chiều thả thuyền theo bến nước
Ông lái buồn đưa mắt mỗi mồn trông.

Hiếu Nghĩa